

Mo fejében megmozdult egy felhő,
forma lett a lépés és mérték az ég.
Az ég zöld színe betű, rétegei a tudományok,
a lerakódások; foltos, püffedő paletta.
Mo teste egy mondat a színről, és már
nem változik alakja. Fekvése lavór,
korai fürdőszoba fénye, hajnali mosdókehely,
a plafon kiterjedése. Mo teste az ívek futása,
egysége felismerhetetlen, de látásban egy:
a szavak íze, hulláma. Hegyoldalban
formálódó jelek, az ég felé kavicsok,
domborulatok és kék sávok párája.

Csúcsa a megértés, de csak a hegy lába,
a felfelé út iránya szabhatta épp
ilyenre szerkezetét, minden későbbi
izzadság a kövek vájatainak terméke.
A jel ága-boga a hegy útja, természete,
sudár alakja. Egy a hegygel a jel lélegzete,
formája. Úgy veszi a levegőt, ahogy
az árnyékok, felfelé húzó kék remények,
kaptatók követik egymást. A jel fekvése
a hegy futása. Pihenése a hegy háta,
combja. Frissül a jel, öleli és kilélegzi a hegy.
A hegy ívét a tudomány magyarázza,
szeli részekre, osztja körökre az eget.
A tudomány mondja meg az ég színét,
s hogy a formált jel, a hegy lélegzete
miként fogható körül. Így lesz foltos
tábla, a hétköznapi tárgya és állaga
a tudásból: egy délután alvása, asztala,
verőfénye. Készlet, lámpa. Így lesz

a szoba berendezése. A tudomány bontja
sávokra a hegyet, hordja egybe a kavicsokat,
hangja, hangsúlya foltokat majd tömböket
hagy a térképen. Hogy mondja a pályát?
Hogy mondja a hegy lábát? A jel formáját?
A tudomány hosszú hordaléka anyag,
hátralépés a birodalomba. Este van,
ülsz az asztalnál. Kockás terítő,
a konyhaszekrény üvege morajló víz,
szigetvilág. Hallod, hogy zúg a plafon?
Csak kékjébe kell nézned. A tudomány
golyókat gyúr az égből, minden golyó
eltúlzott firka; a szem fénye a golyó alakja.
A levezetés íve egy szín becsípődése.
Rohanós, esős délután, az épületek sosem
voltak ilyen porhanyósak. Mo teste
egy pillanat meglátása, amikor forma
lesz a lépés és mérték az ég. A természet logikája
egy kéztartásban, fejbólintásban. A pillanat
immár Mo teste, egyetlen lélegzete, formája.
Mo vágya a zöld ég betűje, a hegy jelének
ága-boga. Mo dalba kezd, hogy zengje,
külső alakba öntse a talált formát;
minden szája, szeme egy ablak a formára.
Ez még a forma teljes virága, az éppen szárba
szökkenet énekalak, messzire hallik zúgása.
Az ének eget rajzol, földeket, lépéstereket,
az ének egy villanás az egyetlen pillanatról.
Friss levelében megfürödhet a szem. Eleven,
egyszeri és előrenyújtott mozdulatok. Az ég
felosztása, ahogy a zöld szín és a betű diktálja.

■ **Kerber Balázs** (1990): költő, klasszika filológus. Budapesten él. Legutóbbi kötete: *alszom rendszertelenül* (2014).